

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 126/05-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 30. novembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť M. P., bytom Š., zastúpenej advokátom JUDr. A. Ž., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 649/92 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 201/02 z 2. apríla 2003, t. j. po 7. apríli 2003, a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 649/92 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 201/02 z 2. apríla 2003 porušil základné právo M. P., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 649/92 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. M. P. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat'tisíc slovenských korún), ktorú je Okresný súd Žilina p o v i n n ý jej vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. M. P. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 16 900 Sk (slovom šesťnásťtisícdeväťsto slovenských korún), ktorú je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. A. Ž., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 126/05-11 z 29. júna 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť M. P., bytom Š. (ďalej len „s'ťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. A. Ž., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 649/92 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 201/02 z 2. apríla 2003, t. j. po 7. apríli 2003.

2. Zo s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľka namieta porušenie označených práv v období po 7. apríli 2003 (nadobudnutie právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 201/02 z 2. apríla 2003, ktorým bolo vyslovené, že „základné právo M. P. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 649/92 porušené bolo“). Podľa tvrdenia sťažovateľky „*od Vášho rozhodnutia uvedeným nálezom uplynula už doba 27 mesiacov, ale Okresný súd v Žiline je úplne nečinný, vo veci nekoná, nebolo vytyčené ani prvé pojednávanie (po viac ako 13 rokoch od podania návrhu!!!)*“. Predmetné súdne konanie nie je doteraz právoplatne skončené. Sťažovateľka vo veci urgovala urýchlenie konania u predsedu okresného súdu listami zo 6. augusta 2003 a 4. decembra 2003. Postup okresného súdu považuje za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe predchádzajúcej sťažovateľkinej sťažnosti ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 201/02 z 2. apríla 2003 (ktorý nadobudol právoplatnosť 7. apríla 2003) vyslovil porušenie základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 649/92, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 Sk a náhradu trov konania.

3. Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v označenom konaní, nariadil okresnému súdu konať vo veci „*bez zbytočných prieťahov a čo najrýchlejšie*“, priznal jej finančné zadosťučinenie vo výške 600 000 Sk a náhradu trov konania.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje tým, že „... *Pozemky (role), ktoré sú predmetom sporu na Okresnom súde Žilina, vedenom pod sp. zn.: 14 C 649/92 boli jediným vlastníctvom, ktoré sme si s nebohým manželom nadobudli, toto som si chcela ešte za môjho života usporiadať. Toho času už neúnosná zdĺhavosť konania spôsobila, že moje postavenie vo vzťahu k predmetným pozemkom sa ešte podstatne zhoršilo oproti stavu, keď som v roku 1992 bola nútená podať žalobný návrh na súd a takto žiadať o moju ochranu na súde, ktorý má byť garantom ochrany práv. V priebehu tohto viac ako 13 ročného nekonania súdu v Žiline využívajú postupne viacerí účastníci tohto sporu pod č. 14 C 649/92 nevysporiadané vlastnícke vzťahy k pozemkom a vstupujú do ich užívania, resp. nadobudli už k mojim pozemkom vlastnícke právo vydržaním.*

Som z tejto situácie už úplne zúfalá, môj zdravotný stav sa výrazne v poslednom období zhoršuje, pridali sa ku fyzickým i silné psychické problémy, ktoré veľmi úzko súvisia s nevysporiadanými pozemkami, na ktorých som celý môj život tvrdo ale poctivo pracovala a ku ktorým mám hlboký vnútorný vzťah.

Veľmi sa bojím, že už sa nedožijem usporiadania mojich pozemkov, ostatní účastníci konania sa mi vysmievajú, osočujú ma, čo ma doslova ničí a uberá mi z môjho veľmi podlomeného zdravia posledné sily.

Žiadam ctený ústavný súd Slovenskej republiky, aby pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia... obzvlášť prihliadal na všetky okolnosti zakladajúce porušenie namietaného práva, vrátane významu predmetu sporu pre mňa sťažovateľku, na môj pokročilý vek, veľmi zlý zdravotný stav a najmä stále sa zhoršujúce moje postavenie ku vlastníckym právam k pozemkom, ktoré je zoslabované dlhoročnou nečinnosťou súdu v Žiline...“

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 13. septembra 2005 písomne vyjadril okresný súd (Spr. 3534/05) a k jeho vyjadreniu zaujal stanovisko 4. októbra 2005 právny zástupca sťažovateľky, ktorý súčasne tlmočil požiadavku sťažovateľky, že „... na konaní ústneho pojednávania... trvám, a chcem sa vyjadriť osobne ...“.

5. Z vyššie uvedeného dôvodu ústavný súd v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 zákona o ústavnom súde predmetnú vec prerokoval na ústnom pojednávaní konanom 30. novembra 2005.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z písomných vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 649/92 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav predmetného konania (po 7. apríli 2003):

1. Na č. 1. 228 súdneho spisu je „Vyjadrenie vo veci 14C 649/92“ zákonnej sudkyne Mgr. Z. H. k sťažnosti na prietahy v konaní. Poukazuje „na celkovú neobsadenosť súdu sudcami, veľký nápad, veľký počet neskončených vecí“. Prietahy, ktoré vo veci nastali, sú

podľa jej názoru „objektívne“. Vyjadrenie nie je označené dátumom jeho vyhotovenia ani uvedením účelu, na ktorý bolo vypracované.

2. Na č. 1. 229 spisu je „Vyjadrenie k sťažnosti“, ktoré 16. decembra 2003 „zapísala: M. L.“, v ktorom je uvedené nasledovné: „22. januára 2003 – referát: výzva pre zástupcu navrhovateľky, aby zaslal súdu geometrický plán s výkazom výmeru..., v opačnom prípade bude konanie zastavené, od 21. marca 2003 do 15. mája 2003 – PN sudcu, od 19. mája 2003 do 23. mája 2003 – rehabilitačný pobyt sudcu“.

3. Okresný súd 3. mája 2004 oznámil zástupcovi sťažovateľky (J. J.), že podania zo 4. októbra 2001 a 16. októbra 2002 „sú neurčité, nezrozumiteľné. Nie je z nich zrejmé, čo nimi sledujete, či úpravu návrhu, alebo zmenu návrhu, resp. o aký konkrétny procesný úkon sa jedná“. Okresný súd žiadal k tomu zaujať stanovisko v lehote 15 dní.

4. Zástupca sťažovateľky podaním doručeným okresnému súdu 13. mája 2004 upravil „žalobný petit“, ktorým žiadal určiť, že osvedčenie spísané formou notárskej zápisnice 12. decembra 2000 pod sp. zn. N 288/00, Nz 250/00 je neplatné a že jedinou a výlučnou vlastníčkou je žalobkyňa v 1. rade).

5. Podľa úradného záznamu z 1. októbra 2004 bol spis sp. zn. 14 C 19/03 s účinnosťou od 1. októbra 2004 pridelený do senátu JUDr. V. K.

6. Sťažovateľka 15. apríla 2005 splnomocnila jej zastupovaním vo veci sp. zn. 14 C 649/92 advokáta JUDr. A. Ž., ktorý nahliadol do súdneho spisu 20. apríla 2005.

7. Okresný súd 8. júla 2005 predložil súdny spis Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu č. k. 14 C 649/92-131 z 21. januára 1997 o zastavení konania.

8. Na požiadanie okresného súdu z 1. augusta 2005 bol 15. augusta 2005 vrátený súdny spis sp. zn. 14 C 649/92 z krajského súdu späť za účelom jeho predloženia ústavnému súdu a vypracovania stanoviska k ústavnej sťažnosti.

9. Súdny spis bol predložený ústavnému súdu 19. septembra 2005 na nahliadnutie.

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 649/92 došlo k porušeniu základného práva

sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietahov (...)“, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...) súdom (...), ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch (...)“.

2. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr 3534/05 z 13. septembra 2005 (ku ktorému pripojil „Vyjadrenie“ vo veci konajúceho sudcu a prehľad úkonov súdu) uviedol: «*Najmä z prehľadu úkonov a stanoviska sudcu je zrejmé, že:*

1) Skutková náročnosť veci je daná neprehľadnosťou, protikladnosťou, nepresnosťou a neúplnosťou podaní samotného sťažovateľa. Ak nie je ešte prekročená hranica odmietnutia podania, či zastavenia konania (pôvodne), nastáva veľmi obtiažny právny postup súdu – doslova vynútiť z navrhovateľa aspoň taký stav konania, aby bolo možné aspoň stanoviť pojednávanie a prinajmenšom žalobu zamietnuť. Je to však postup, ktorý hraničí s pomocou zo strany súdu, ktorá ohrozuje nestrannosť súdu.

2) Z bodu 1) vyplýva priama účasť sťažovateľa na dlhom prejednaní veci.

3) Finančné zadostučinenie a jeho výška nie sú odôvodnené, preto nemôže byť priznané.

4) Trovy konania Ústavný súd len priznáva alebo nepriznáva. Nerozlišuje úspech od čiastočného úspechu, resp. od úspechu druhej strany. Niekedy úspech sťažovateľa je zanedbateľný oproti požadovanému návrhu. Žiadame aj rozsah trov zohľadniť v závislosti od meritórneho rozhodnutia.

5) Od posledného nálezu súdu treba presne skúmať, kto mal čo vykonať (najmä sťažovateľ) a kto, čo nemohol vykonať (najmä súd). Ak súd dlhšiu dobu akceptuje účastníkovu nečinnosť pri zabezpečení podkladov a doplnení podaní, nemôže automaticky sťažovateľ z tejto benevolencie súdu odvodiť odškodnenie v konaní pred Ústavným súdom. Ak by súd v konaní zvolil tvrdší postup, spor by zostal nevyriešený a opätovná žaloba by bola pre navrhovateľa prinajmenšom finančne neúnosná.

6) Garantujem sťažovateľovi a ÚS, že kvalitnú žalobu (zvlášť pri právnom zastúpení očakávaní) sudca prejedná v priebehu niekoľkých týždňov. Nemožno formálne v každom prípade odvodiť zodpovednosť súdu len za to, že sťažovateľovi nedal hneď pokutu,

neodmietol mu podanie, nezastavil konanie a pod. Teda, že samotného sťažovateľa dostatočne „nenaháňal“ do ochrany vlastných práv. Išlo by o neprípustné, zástupné a komerčné získanie prospechu na ÚS.»

Vo svojom vyjadrení vo veci konajúci sudca mimo iného uviedol: „... Navrhovateľka v konaní niekoľkokrát zmenila právneho zástupcu, títo vykonávali viaceré odporujúce si podania, napriek návrhom na pojednávaní, žiadostiam o možnosť dodatočne poskytnúť dôkaz, svoje povinnosti si neplnili, na výzvy súdu odpovedali so značným časovým oneskorením. V dôsledku uvedeného boli spôsobené viaceré procesné vady, ktoré bolo potrebné po prevzatí veci novým sudcom vyriešiť.

Zdlhavosť konania bola spôsobená aj subjektívnymi dôvodmi na strane súdu, najmä značnej pracovnej zaneprázdnenosti predchádzajúcej sudkyne, značného množstva napadnutých vecí v senáte. Určité prietahy v konaní po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 201/02-10 boli spôsobené od roku 2003 do 2004 následkom zmeny zákonného sudcu (odchod konajúcej sudkyne do dôchodku). Vytýčeniu pojednávania však bránia vyššie uvedené procesné vady ako aj nezrozumiteľnosť podaní sťažovateľky. V konaní je preto potrebné najprv odstrániť procesné vady a následne zistiť, čoho sa svojimi podaniami navrhovateľka domáha (najmä zmena návrhu, späťvzatia voči určitým odporcom, opätovné podania, ktorých obsahom by mohla byť zmena návrhu)...“

3. Právny zástupca sťažovateľky v reakcii (zo 4. októbra 2005) na toto vyjadrenie okresného súdu uviedol: „... Vyjadrenie p. predsedu Okresného súdu v Žiline, ako aj zákonného sudcu považujem za účelové, alibistické, i keď obaja, najmä zákonný sudca konštatuje vo svojom vyjadrení tú skutočnosť, že zdlhavosť konania bola spôsobená subjektívnymi dôvodmi na strane súdu...“

Na ústnom pojednávaní konanom 30. novembra 2005 právny zástupca sťažovateľky ospravedlnil jej neúčast' na pojednávaní a zároveň uviedol, že jeho mandantka trvala na ústnom pojednávaní a veľmi sa ho chcela zúčastniť. Zabránil jej v tom však rapídne zhoršený zdravotný stav a následná hospitalizácia. Ďalej uviedol, že sťažovateľka si je vedomá toho, že ústavný súd rozhoduje o namietanom porušení označených práv len v období po nadobudnutí účinnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 201/02, t. j. po

7. apríli 2005, dáva však do pozornosti, že odvtedy až po dnešný deň okresný súd vôbec nekoná a je úplne nečinný. Tento mimoriadne nepriaznivý stav zapríčinil, že vzhľadom na jej vek sa k fyzickým zdravotným problémom pridali aj problémy psychické. Z týchto dôvodov trvá na podanej sťažnosti a jej petite a nesúhlasí s vyjadrením okresného súdu z 13. septembra 2005, najmä s tým, že okresný súd namieta odôvodnenosť výšky ňou požadovaného finančného zadosťučinenia.

4. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

4.1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je konanie o občianskoprávnej veci (usporiadanie spoluvlastníckych majetkových vzťahov), ktoré sa začalo pôvodne 22. apríla 1992 a predmetná vec nie je k dnešnému dňu rozhodnutá ani na súde prvého stupňa.

4.2. Rozhodovanie o predmetnej veci nepovažuje ústavný súd v tomto štádiu konania vzhľadom na existujúcu právnu úpravu, ako aj dostatočne frekventovanú a stabilizovanú judikatúru všeobecných súdov za právne zložitú a v posudzovanom období (pozri vyššie uvedený chronologický prehľad úkonov okresného súdu v II. časti odôvodnenia) ani

prípadná faktická zložitost' veci nemala vzhľadom na postup okresného súdu vplyv na dĺžku (dobu) konania po už vopred uvádzanom rozhodnutí ústavného súdu.

4.3. V správaní sťažovateľky v posudzovanom období nezistil ústavný súd také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali konštatovanie ich vplyvu na vznik zbytočných priesťahov v konaní.

4.4. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej právnej veci, pričom zbytočné priesťahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu (činnosť okresného súdu hodnotil však iba v sťažnosťou napadnutom období).

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné priesťahy v celom posudzovanom období trvajúcim vyše dva a pol roka, keď okresný súd vykonal len dva procesné úkony (3. mája 2004 žiadal zástupcu sťažovateľky odstrániť nedostatky podaní zo 4. októbra 2001 a 16. októbra 2002 a 8. júla 2005 predložil krajskému súdu na rozhodnutie odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu o zastavení konania z 21. januára 1997), ktoré mal však urobiť už v predchádzajúcom období (etape) konania.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v argumentoch týkajúcich sa etapy jeho konania pred ústavným súdom posudzovaným obdobím (napr. nedostatky žaloby a ďalšie návrhy sťažovateľky), ako aj v poukazovaní na personálne problémy a neúmerné pracovné zaťaženie sudcu (pozri vyššie bod 2 III. časti odôvodnenia), ako na dôvody, ktoré by mali byť príčinou spôsobujúcou priesťahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez

zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezabávajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

S úvahami okresného súdu o tom, že prietahy v konaní boli spôsobené najmä postupom (správaním) sťažovateľky, ako aj „objektívnymi dôvodmi“, sa ústavný súd nestotožnil, a to jednak pre ich neaktuálnosť z hľadiska ústavným súdom posudzovaného obdobia, ďalej pre neúmerňú dĺžku nečinnosti okresného súdu v posudzovanom období, ako aj vzhľadom na doterajšiu dobu samotného konania vedeného pod sp. zn. 14 C 649/92 (trvajúceho vyše 13 rokov) a skutočnosť, že okresný súd aj napriek ústavnej povinnosti (konkretizovanej príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku) naplniť realizáciu základného práva sťažovateľky na súdne konanie bez zbytočných prietáhov vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 ústavy (ktorej dôsledné rešpektovanie v danom konaní prikázal okresnému súdu ústavný súd vo svojom už vyššie citovanom náleze z 2. apríla 2003) nepostupoval tak, aby v čo najkratšej dobe odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka nachádza od podania návrhu na rozhodnutie jej občianskoprávneho sporu.

4.5. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

5. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti sťažovateľke poskytnutej ochrany ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

6. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

6.1. Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške a z dôvodov uvedených v I. časti bode 3 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

6.2. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa cit. ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky (pozri body 4.1 až 4.4 tejto časti odôvodnenia), najmä s prihliadnutím na predchádzajúci nález ústavného súdu považuje za primerané v sume 50 000 Sk.

6.3. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

7. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie sťažnosti 16. júna 2005 a účasť na ústnom pojednávaní 30. novembra 2005.

Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t. j. 1/6 z výpočtového základu 15 008 Sk) je 2 501 Sk, čo predstavuje spolu s režijným paušálom 150 Sk sumu 2 651 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom (za tri úkony právnych služieb) predstavuje spolu sumu 7 953 Sk. Okrem toho ústavný súd priznal právnenému zástupcovi na jeho návrh náhradu za stratu času za cestu do miesta sídla súdu mimo sídla advokátskej

kancelárie v celkovej sume 3 500 Sk a cestovné z Považskej Bystrice a späť osobným motorovým vozidlom v celkovej sume 5 447 Sk. Celkove priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 16 900 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

8. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Vyhlásené v Košiciach 30. novembra 2005